

1

POLICIJOS VIRŠININKAS idiotas.

Visiška sušikta beprasmybė.

Mikaela Vargas nebeturėjo jėgų klausytis ilgo ir tulžingo komisaro Fransono monologo. Be to, automobilyje buvo per karšta, o už lango jau šmėžavo prabangios Jursholmo vilos.

– Kartais ne per toli nuvažiavome? – paklausė ji.

– Nesijaudink, mažute, tik nesijaudink. Matai, aš čia nelabai vietinis, – atsakydamas gestikuliuo ranka Fransonas.

Netrukus jie įsuko į didelį sodą ir sustojo prie išpūdingo mūrinio namo su šviesiomis kolonomis fasado pusėje. Ji dar labiau sunerimo. Šiaip jau dirbo apylinkės inspektore, bet šią vasarą prisijungė prie žmogžudystės tyrimo, nes šį tą žinojo apie įtariamąjį Džuzepę Kostą. Daugiausia būdavo siuntinėjama įvairiais reikalais ar atlikdavo nesudėtingas užduotis, bet šį kartą vyko drauge pas profesorių Rekę, kuris, pasak policijos viršininko, galėtų jiems padėti šiame tyrime.

– Turėtų būti žmona, – tarė Fransonas, rodydamas į baltas kelnes mūvinčią gražią raudonplaukę, kuri išėjo pasitikti į terasą.

Atrodė kaip filmo personažas. Suglumusi ir apsiplūsi prakaitu Mikaela išlipo iš automobilio ir sugrėbstytu žvyru nuėjo prie namo.

PAPRASTAI MIKAELA darbe pasirodydavo anksti. Vis dėlto šį rytą, likus keturioms dienoms iki apsilankymo tame dideliame mūriniame name, neskubėdama pusryčiaavo virtuvėje, nors buvo jau po devynių. Tada paskambino Jūnas Beijeris.

– Visi vykstame pas policijos viršininką, – tarė jis.

Jai nebuvo pasakyta kodėl, bet neatrodė labai rimta. Nuėjusi prie veidrodžio prieškambaryje, Mikaela apsilaukė džemperį. Šis buvo XL dydžio, todėl laisvas ir apdribs. „Atrodo, kad nori jame pasislėpti“, – pasakytų jos brolis Lukas. Vis dėlto pačiai atrodė, kad džemperis tinka. Susišukavusi nubraukė žemyn beveik akis dengiančius kirpčius ir patraukė į metro stotelę.

Buvo 2003 metų liepos penkioliktoji, Mikaelai ką tik suėjo dvidešimt šešeri. Žmonių vagone buvo nedaug. Viena įsitaisiusi kelių vietų sėdynėje, ji paskendo mintyse.

Aišku, nieko keisto, kad byla sudomino vadovybę. Pats nužudymas gal ir buvo įniršio protrūkio ir girtavimo pasekmė, tačiau tyrimui svarbos suteikė kas kita. Auka Jamalis Kabiras buvo futbolo teisėjas ir pabėgėlis iš Talibano valdomo Afganistano. Užmuštas akmeniu po jaunimo rungtynių *Grimsta IP* stadione. Visiškai suprantama, kad Falkegrenas nori žinoti tyrimo detales.

Išlipusi Solnos centre ji nuėjo į Sundbybergo kelyje įsikūrusį komisariatą. Mąstė, kad šiandien pagaliau išsikalbės ir papasakos, kas jai neduoda ramybės šiame tyrime.

MARTINAS FALKEGRENAS buvo jauniausias visoje šalyje policijos viršininkas. Jis norėjo progresuoti, žengti koja kojon su naujovėmis. Žmonės kalbėjo, kad jis savo idėjas nešioja kaip medalius – ant krūtinės. Paties manymu, tokia nuomonė nebuvo labai draugiška. Vis dėlto jis didžiavosi savo atvirumu. Dabar vėl pasirinko neįprastą būdą. Gal jie pyks, bet, kaip pats sakė žmonai, tai buvo geriausia kada nors jo girdėta paskaita. Tikrai verta pabandyti.

Falkegrenas pasirūpino papildomomis kėdėmis, išdėliojo mineralinio vandens „Ramlösa“ buteliukus ir porą indų, pilnų saldymedžio saldainių, kurių sekretorė pripirko kelte iš Suomijos. Paskui išiklausė, ar nepasigirs koridoriuje žingsniai. Regis, dar niekas neatvyko. Akimirką prieš akis iškilo Karlas Fransonas: didžiulis jo kūnas, kritiškas žvilgsnis. Pagalvojo, kad, tiesą sakant, negalima jo kaltinti dėl nepasitenkinimo – joks tyrimo vadovas nenori, kad vadovybė kištųsi į jo darbą.

Vis dėlto ši kartą aplinkybės ypatingos. Užpuolikas – toks trenktas savimyla italas – jais manipuliavo. Bjauri situacija, kitaip nepavadinsi.

– Atleiskite, aš pirmoji?

Tai buvo ta jauna čilietė. Falkegrenas neprisiminė vardo, tik žinojo, kad ji kažkuo kliūva Fransonui, todėl šis norįs ja atsikratyti iš savo grupės.

– Prašom. Nemanau, kad esame bendravę anksčiau, – ištarė tiesdamas ranką.

Mergina tvirtai paspaudė dešinę, jis akimirksniu nužvelgė ją nuo galvos iki kojų. Gan žemo ūgio, tvirto sudėjimo, storų garbanotų plaukų, kaktą dengė ilgi kirpčiai. Akys didelės ir įkypos, intensyvaus žvilgsnio. Ji iš karto kažkuo traukė ir kartu vertė laikytis atstumo. Be to, kilo noras prisiliesti, bet staiga susidrovėjęs tik sumurmėjo:

– Jūs pažįstate Kostą, tiesa?

– Šiek tiek, – atsakė ji. – Mes juk abu iš Husbio.

– Kaip jį apibūdintumėt?

– Truputį artistas. Mėgdavo mums dainuoti kieme. Išgėręs gali būti siaubingai agresyvus.

– Taip, akivaizdu. Bet kodėl jis meluoja mums į akis?

– Aš nežinau, ar jis meluoja, – atsakė ji. Falkegrenui nepatiko.

Jis negalėjo įsivaizduoti, kad būtų sulaikę ne tą vyruką. Įrodymai svarūs, buvo ruošiamasi pateikti kaltinimus, trūksta tik prisipažinimo. Ketino aptarti ir tai, bet daugiau nespėjo pasakyti nė žodžio, nes koridoriuje pasigirdo kitų balsai, todėl pasitempęs pasveikino visus atvykusiuosius.

– Šauniai padirbėjote. Didžiuojuosi jumis, vyručiai, – tarė. Turint galvoje, kad dalyvavo ir čilietė, formuluotė nebuvo labai sėkminga, bet jis nepasitaisė.

Stengėsi nutaisyti kolegišką toną, bet ir tai nelabai sekėsi. Falkegrenui išsprūdo:

– Na ir beprotiška istorija. Ir tik dėl nesušvilptos pražangos...

Tikriausiai ne pats subtiliausias požiūris. Antra vertus, tai tik frazė, turinti išjudinti pokalbį, bet Fransonas, aišku, pasinaudojo proga pamokyti, kad iš tiesų viskas daug sudėtingiau. Pasak jo, motyvas aiškus.

– Man ar jums tai gal ir nebūtų priežastis, bet prasigėrusiam ir nesivaldančiam futbolininko tėvui, kuris gyvena tik dėl sūnaus pasiekimų aikštėje, atrodo kitaip.

– Taip, žinoma, – sutiko jis. – Bet vis tiek, Dieve brangus... Mačiau įrašą. Kosta kraustėsi iš proto, o teisėjas... Kuo jis vardu?

– Jamalis Kabiras.

– Jamalis Kabiras buvo visiškai ramus. Tai bent savitvarda.

– Taip, sakoma, kad jam tai buvo būdinga.

– Ir kaip elegantiškai mojavo rankomis. Atrodė, kad visiškai kontroliuoja rungtynes.

– Tiesa, tikrai krito į akį, – pritarė Fransonas. Tada Martinas Falkegrenas nukreipė žvilgsnį kitur ir nutarė susigrąžinti iniciatyvą.

Jis čia atėjo ne šiaip burnos aušinti.

MIKAELA JAUTĖSI NESMAGIAI. Nors Falkegrenas stengėsi pritaipiti prie kolektyvo, atmosfera buvo nekokia. Tas sumanymas buvo nuo pat pradžių beviltiškas. Jis kitoks. Nuolat šypsosi, dėvi blizgų kostiumą, prie kurio derina juodus loaferius su kutais.

– Kokia padėtis įrodymų klausimu, Karlai? Trumpai šnektelėjau su... – tarė Falkegrenas ir pažvelgė į ją.

Regis, neprisiminė vardo arba pagalvojo apie kažką kita, nes sakinyš taip ir liko kaboti ore, todėl Fransonas apibendrino įrodymus. Skambėjo įtikinamai, kaip visada jam kalbant. Atrodė, kad trūksta tik teismo sprendimo. Gal todėl policijos viršininkas klausėsi nelabai įdėmiai, tik murmėjo pritardamas:

– Būtent, būtent. Ir niekas iš pirminio psichikos būklės įvertinimo rezultatų tiesiogiai nesusilpnina įrodymų.

– Tas tiesa, – pritarė Fransonas. Tada Mikaela pakėlė akis nuo užrašų bloknoto.

„Sumautas pirminis psichikos būklės įvertinimas“, – pagalvojo ji. Išvados pateko į Mikaelos rankas prieš dešimt dienų, bet ji iki šiol dorai nesuprato, kas tai. Nedidelis psichikos būklės įvertinimas prieš laukiantį kur kas rimtesnį įvertinimą. Skaitydama kažko tikėjosi, bet iš karto nusivylė. Išvadoje buvo parašyta „antisocialus asmenybės sutrikimas“, tiksliau, „tikėtinas antisocialus asmenybės sutrikimas“. Kitaip tariant, Kosta turėtų būti kažkoks psichopatas. Ji tuo netikėjo.

– Būtent, – toliau užsidegęs kalbėjo policijos viršininkas. – Tai raktas į jo asmenybę.

– Taip, tiesa, galbūt, – muistėsi Fransonas.

– Taigi reikia, kad prisipažintų.

– Žinoma.

– Ir jums jau nedaug trūko, tiesa?

– Galima sakyti.

– Aš ir pats atlikau tam tikrą vaidmenį toje dramoje, tiesa? – toliau porino Falkegrenas.

Akimirką visi apsimetė nesupratę, nors iš tiesų kuo puikiauusiai suvokė, todėl nenustebo, kai jis pridūrė:

– Juk tai aš paprašiau išbandyti naują apklausos techniką.

– Tikrai, protingas patarimas, – sumurmėjo Fransonas. Balse lyg ir girdėjosi dėkingumas, bet labai sužavėtas neatrodė.

Po pirminio psichikos būklės įvertinimo Falkegrenas pasiūlė, užuot toliau spaudus Džiuzepę Kostą, suteikti jam galimybę pačiam pasisakyti kaip psichologijos ekspertui. Nuskambėjo, aišku, keistokai, tačiau Falkegrenas nenusileido. „Jo nuomonė apie save

kuo puikiausia, be to, manosi viską žinąs apie futbolą. “Galiausiai jie nusprendė pabandyti. Vieną dieną, kai Džuzepė gyrėsi išsijuošęs, Fransonas tarė: „Turėdamas tokią didžiulę patirtį tikriausiai galite papasakoti, kaip iš tiesų galvoja žmogus, padaręs tokią beprotybę – užmušęs teisėją.“ Kosta pasitempė ir prabilo taip įsijautęs, kad skambėjo lyg netiesioginis prisipažinimas. Tai, žinoma, buvo įdomus tyrimo momentas, tačiau Mikaela tik dabar suprato, kaip tuo didžiuojasi Martinas Falkegrenas.

– Matote, tai senas triukas. Yra garsus pavyzdys, – pasakė jis.

– Tikrai? – nustebo Fransonas.

– Jaunas žurnalistas Floridos kalėjime ėmė interviu iš Tedo Bandžio.

– Atleiskite, iš ko?

– Tedo Bandžio*, – pakartojo jis. – Ne šiaip iš smulkios žuvelės. Būdas pasirodė labai veiksmingas. Bandis juk studijavo psichologiją, todėl, gavęs proą pasirodyti esąs ekspertas, pirmą kartą atsivėrė.

Šį kartą skeptiška buvo ne tik Mikaela.

Tedas Bandis.

Galėtų dar apie Hanibalą Lekterį pašnekėti.

– Nesupraskite manęs klaidingai, – toliau kalbėjo Falkegrenas. – Aš nelyginu, tik noriu papasakoti, kad egzistuoja nauji šios srities tyrimai ir apklausos technikos, o mes, dirbantys policijoje...

Jis sudvejojo.

– Na?

– ...turime žinių spragų. Netgi sakyčiau, kad buvome naivūs.

– Tikrai? – nustebo Fransonas.

* Tedas Bandis (Ted Bundy) – amerikietis serijinis žudikas, XX amžiaus 8-ajame dešimtmetyje įvykdęs daugiau nei 30 žmogžudysčių. (Čia ir kitur – vert. past.)

– O, taip. Pati psichopato sąvoka ilgai laikyta pasenusia ir gėdinga, bet dabar požiūris pasikeitė, ačiū Dievui. Prieš porą dienų dalyvavau, turiu pasakyti, fantastiškoje paskaitoje.

– Tai bent, – tarė Fransonas.

– Tikrai taip. Buvo be galo įdomu. Sėdėjome apšalę. Dievulėliau, gaila, kad nebuvote drauge. Paskaitą skaitė Hansas Reke.

– Kas?

Vyrukai susižvalgė. Akivaizdu, kad nė vienas apie jį negirdėjo ir visai nesuko dėl to galvos.

– Stanfordo universiteto psichologijos profesorius. Tai be galo prestižinės pareigos.

– Įspūdinga, – ironiškai burbtelėjo Fransonas.

– Tikrai, – nesupratęs ironijos pritarė Falkegrenas. – Jį cituoja visi pagrindiniai dienraščiai.

– Fantastika, – taip pat ironiškai pridūrė Striomas.

– Bet nemanykite, kad jis skraidžioja padebesiais. Tas žmogus yra apklausos technikų specialistas ir padeda San Fransisko policijai. Be galo pasikaustęs.

Tie žodžiai irgi niekam nepadarė įspūdžio.

Greičiau tik dar sustiprino tvyrantį „mes ir jie“ jausmą. Tarp jo – karjeristo viršininko, kuris lankėsi paskaitoje ir matė šviesą – ir Fransono bei sunkiai dirbančių, neatitrūkusių nuo realybės vyrukų, kurie neskuba žavėtis pirma pasitaikiusia naujove, atsivėrė dar gilesnė praraja.

– Mudu su profesoriumi Reke supratome vienas kitą iš pusės žodžio. Galima sakyti, atitiko kirvis kotą, – toliau porino Falkegrenas, tuo leisdamas suprasti, kad radęs bendrą kalbą su tokiu iškiliumi asmeniu pats irgi esąs ypatingas.

– Užsiminiau jam apie Kostą, – tarė jis.

- Štai kaip?
Fransonas kilstelėjo antakį.
- Papasakojau apie begalinį jo narciziškumą ir dėl įkalčių stokos kiek sudėtingą mūsų padėtį, – toliau kalbėjo Falkegrenas.
- Gerai, – atsakė Fransonas.
- Tada jis paminėjo tą triuką su Bandžiu. Sakė, kad gal ir mums vertėtų išbandyti.
- Puikumėlis, dabar žinosime ištakas, – apsidžiaugė galimybę baigti tą temą Fransonas.
- Paskui, kai taip gerai pavyko ir Kosta išties atsivėrė, pagalvoju: „Dieve mano, jei Reke taip padėjo paprastu patarimu, tai ką galėtų padaryti labiau įsitraukęs į bylą?“
- Taip, įdomus klausimas, – susirūpino Fransonas.
- Tikrai taip, – pritarė Falkegrenas. – Taigi truputį pasiklausinėjau, norėdamas... Na, jūs juk žinote, kad turiu ryšių. Ten taip pat sulaukiau tik didžiausių paskatinių. Didžiausių paskatinių, ponai. Taigi leidau sau nusiųsti mūsų medžiagą profesoriui Rekei.
- Ką, sakėte, padarėte? – ištrūko Fransonui.
- Persiunčiau jam tyrimo medžiagą.
- Atrodė, kad jie ne visai suprato.
- Paskui Fransonas atsistojo.
- Po velniais, tai ikiteisminio tyrimo konfidencialumo pažeidimas! – iškošė jis.
- Nurimkite, nurimkite, – atsakė Falkegrenas. – Nieko panašaus. Reke taps tarsi mūsų komandos nariu, be to, būdamas psichologas, jis irgi privalo saugoti paslaptį. Tiesą sakant, manau, kad mums jo reikia.
- Pezalai, – atkirto Fransonas.

– Kaip jau sakiau, jūs gerai padirbėjote, dėl to jokių abejonų, tačiau byla ne tokia paprasta. Jums reikia prisipažinimo, o aš esu įsitikinęs, kad Rekė gali padėti tuo klausimu. Jis kaip niekas kitas atseka liudijimų prieštaravimus ir spragas.

– Tai ką, jūsų manymu, turėtume daryti? – paklausė Fransonas. – Perduoti tyrimą profesoriui?

– Ne, dėl Dievo meilės, jokių būdu. Tik sakau, kad reikėtų su juo susitikti ir išklausti. Gal Rekė padės pažvelgti kitu kampu ar rasti naujų idėjų. Jis jus priims savo namuose Jursholme šeštadienį, antrą valandą. Pažadėjo iki to meto susipažinti su visa medžiaga.

– Aš neketinu aukoti dar vieno šeštadienio kažkokiai beprasmybei, – pareiškė Akselis Striomas, jis buvo vyriausias grupėje ir artėjo prie pensijos.

– Gerai jau, gerai. *Fair enough**. Vis dėlto kai kurie tikrai galės nuvažiuoti. Pavyzdžiui, jūs, – parodė į Mikaelą Falkegrenas. – Tiesą sakant, Rekė skambino ir teiravosi būtent jūsų.

– Teiravosi manęs?

Ji sutrikusi apsidairė. Buvo įsitikinusi, kad tai pokštas.

– Taip, jį sudomino kažkuri jūsų vykdyta Kostos apklausa.

– Nelabai įsivaizduoju... – žiojosi Mikaela.

– Visų pirma, Vargas negali vykti viena, – nutraukė ją Fransonas ir atsisuko į Falkegreną. – Ji nėra pakankamai patyrusi. Antra, su visa pagarba, Martinai, galėjote informuoti iš anksto. Užuoat tai padaręs, rezgėte planus mums už nugaros.

– Pripažįstu ir atsiprašau.

– Ką gi, tebūnie. Aš vyksiu drauge.

* Tiesa, gerai sakai (*angl.*).

- Puiku.
- Tik neketinu laikytis nė vieno profesoriaus patarimo, jei jie man nepatiks. Tyrimui vadovauju aš ir niekas kitas.
- Savaiame suprantama, tačiau būkite atviri pasiūlymams.
- Aš visada atviras. Toks mano darbas, – atšovė jis, o Mikaela vos nesuprunkštė. Jai irgi norėjosi pridurti ką nors kandaus.
- Vis dėlto kaip visada nutylėjo ir susikaupusi linktelėjo.
- Aš irgi važiuosiu, – tarė Lasė Sandbergas.
- Aš taip pat, – pridūrė Jūnas Beijeris.
- Taip ir sutarė.
- Kitą šeštadienį jie susitiko prie komisariato ir išvyko į didžiąją vilą Jursholme. Ji, Fransonas, Sandbergas ir Beijeris.

MIKAELA, AIŠKU, PRISIMINĖ, kada sužinojo, – tą pačią dieną, kai jis buvo sulaikytas. Pusę devynių vakaro ji vyko aplankyti Trondheimmo gatvėje gyvenančios mamos. Buvo ankstyvas birželis, bet šalta kaip spalį, o kieme pilna žmonių. Priėjus arčiau atsisuko sunerimę veidai ir po kelių minučių ji daugmaž jau žinojo, kas atsitiko.

Džuzepė Kosta, arba Bepė, kaip ją vadindavo, užmušė futbolo teisėją. Vyko *Bromapojkarna* futbolo akademijos, kuriai atstovauja jo sūnus Marijo, komandos rungtynės. Antrajam kėliniui artėjant prie pabaigos, labai girtas Bepė įsiveržė į aikštę ir ėmė kelti vėją. Parblokšti ją ant žolės prirėmė penkių ar šešių vyrų. Paskui, kai visi manė, kad viskas nurimo, jis paklaikusiomis akimis neva nusekė paskui teisėją.

– Skamba kaip visiška nesąmonė, – pasakė ji ir pakilo pas mamą, kuri stebėjo visus iš pereinamojo balkono.

Ilgus, žilus plaukus pasileidusi mama buvo be kojinių įsispyrusi į šlepetes ir apsivilkusi gėlėmis išmargintus naujus hipiškus marškinius. Pučiant vėjui atrodė susirūpinusi, lyg išsigandusi, kad kas nors atsitiko Lukui ar Simonui.

– *De qué están hablando?** – paklausė ji.

* Ką jie sako? (*Isp.*)

– Teigia, kad Bepė užmušė futbolo teisėją, – atsakė Mikaela.

Mama lengviau atsikvėpė, kad Simonas vėl neiškrėtė ko nors kvailo ar mirtinai pavojingo. Vėliau, vakarienėjant, ji šiek tiek atkuto.

– To buvo galima laukti, – tarė.

Būtų neteisinga teigti, kad Mikaela labai daug apie tai mąstė – tokie žodžiai tikriausiai tiesiog išstrūksta. Vis dėlto vėliau jie erzino. Staiga visiems ėmė atrodyti, kad Bepė nuo gimimo buvo užprogramuotas nužudyti teisėją. Husbyje pasklido gandai ir senos istorijos, kurios, visų manymu, prognozavo tokių sunkų nusikaltimą. Gal todėl nutarusi judėti prieš srovę Mikaela pasakojo ir kitokius nutikimus. Vienas jų reiškė jai šiek tiek daugiau nei kiti.

Pati tada buvo vos vienuolikos ar dvylikos. Tais laikais gana dažnai girdėdavo apie Bepę – jis įsiveldavo į muštynes, keldavo scenas Husbio užėjoje, iš jo buto sklisdavo riksmas ir barniai.

Tuo metu vyresnysis jos brolis Simonas buvo pametęs galvą dėl hiphopo. Kartais atrodydavo, kad hiphopas yra vienintelis jo gyvybei nepavojingas dalykas. Kaip ir daugelis kitų, Simonas bijojo Bepės, kuris dažnai apspardydavo aikštėje Eminemą grotuvais leidžiančius vaikigalius. Vis dėlto Bepė tikriausiai suprato, kad Simonui desperatiškai reikia pripažinimo, nes vieną dieną brolis kažkaip prie jo prisigretino ir jie parepetavo drauge. Tą patį vakarą Bepė atsistojo prie kepsninės ir išpūtęs krūtinę pareiškė, kad atliks gabalą.

– O, ne! Tik ne tai! – šaukė žmonės.

– Užsičiaupkite. Paruošiau kai ką ypatinga, – atšovė jis ir pamėjo Simonui prieti.

Šis atsisakinėdamas mosavo rankomis. Buvo visiškai sutrikęs, kaip jam nuolat nutikdavo prieš žmones, bet paskui atliko porą šokio žingsnelių, kurių Mikaela nebuvo anksčiau mačiusi. Paskui Simonas kartu su Bepe repavo paties sukurtą dainą „Paklydėlis sūnus, plėšikas bankų pagal iškvietimą į namus“. Ji neprisiminė, kad žmonės kieme dar kada nors būtų taip džiūgavę.

Nors tikriausiai ta istorija ne tokia jau keista – Mikaela spėjo, kad visi žudikai kartais padaro ir ką nors gera. Vis dėlto tas nutikimas liko atmintyje kaip neįminta mįslė. Po žmogžudystės ji porą sykių apie tai papasakojo ir galiausiai išgirdo, kad Bepė nori su ja pasikalbėti. Žinių perdavė kriminalinės policijos inspektorius Jūnas Beijeris.

– Ar savo laikyseną Kostos atžvilgiu pavadintum šališka? – paklausė jis.

– Nežinau, – atsakė ji.

Regis, neišgirdęs jos dvejonų, Jūnas nurodė „užmegzti ryšį ir pabandyti jį prakalbinti“. Aišku, optimistinis sumanymas. Ji suprato, kad niekas neveikia. Per apklausas Džuzepė vis nuklysdavo nuo temos ir neprisipažindavo net to, ką visi matė rungtynių vaizdo įrašė.

Kaip visada kruopščiai pasiruošusi, birželio dešimtosios rytą ji nuvažiavo pas Bepę. Šis sėdėjo apklausų kambaryje vienas ir pešė dūmą. Atrodė, kad didžiulis, įžūlios laikysenos kūnas staiga susitraukė. Jis nedrąsiai nusišypsojo.

– Girdėjau, kad gerai apie mane atsiliepi, – tarė.

– Mėšlo irgi nemažai papasakoju.

– Man patiko tavo tėvas, – pasakė jis. – Mudu su juo rašydavome vienas kitam raštelius.

– Visi jam rašydavome.

– Geras buvo vyrukas, – toliau kalbėjo Bepė. Atrodė toks nelaimingas, kad net širdį suspaudė. Mikaelai sunkiai sekėsi nejausti jam gailėsčio.

Atrodė, kad visas pasaulis yra nusistatęs prieš jį. Gal todėl, bandydama nuslėpti simpatiją, ji bendravo atšiauriai, o paskui sužinojo ištraukusi daug naujos informacijos. Jūnas Beijeris pagyrė. Net pati nustebo išgirdusi savo žodžius: „Jis kažką slepia.“ Tai padarė įspūdį.

Mikaela iš karto pajuto įveikusi savotišką testą ir kitą dieną sulaukė pasiūlymo prisijungti prie tyrimo grupės.

– Mums reikia žmogaus, kuris šiek tiek pažįsta vietinę virtuvę, – pasakė Jūnas. Ji iš karto suprato, kad ne visų yra laukiama išskėstomis rankomis, bet vis tiek buvo sužavėta.

Per vieną naktį žengtas didelis žingsnis – nuo apylinkės inspektorės iki visų aptariamos žmogžudystės tyrėjos. Mikaela ėmė svajoti, kaip galiausiai taps komisare, o gal kils ir dar aukščiau, iki viršininkės posto. Pirmosiomis savaitėmis, kai dar nebuvo apnikusios abejonės, labai didžiavosi ir buvo kupina ryžto.